

σει. Ναι, ο Πάωλ έιωθε κουρασμένη την ψυχή του και μια άπογοήτεψι είχε αρχίσει να του δηλητηριάζη τις σκέψεις του. Δεν αισθανόταν πειά τον έαυτό του ικανό για τίποτα. Τόση δέ ήταν η πλήξης που πίεζε την ψυχή του, ώστε είχε αρχίσει να παραμελή, κι' αυτήν ακόμη τή δουλειά του κι' ο προϊστάμενός του γκρίνιαζε. Ναι, λίγο ακόμη και όλα θα τον εγκατέλειπαν. Ο Πάωλ Ζυρώ είχε καταλάβει ότι είχε χάσει πειά το κουράγιο της ζωής. Δεν μπορούσε πειά να παλαίψη. "Άλλωστε δεν εύρισκε και για ποιό λόγο να κουράζεται. Ήταν ολομόναχος στον κόσμο, κανείς δεν ενδιαφερόταν πειά γι' αυτόν κι' αν πέθαινε, ο θάνατός του θα έκανε την ίδια έντύπωσι που κάνει το πέσιμο ενός ξεροφύλλου από ένα δέντρο το φθινόπωρο!

"Ετσι είχαν τὰ πράγματα, όταν μιὰ μέρα συνάντησε απρόοπτα την Γκιζέλ. Ήταν ωμορφη περισσότερο από κάθε άλλη φορά και πιο πολύ χαριτωμένη. Ο Ζυρώ μόλις τόλμησε να της χαμογελάση από τή δυνατή συγκίνησι που είχε γεμίσει ξαφνικά την ψυχή του. Ωστόσο δεν έκρυψε καθόλου τή χαρά της που είχαν συναντηθῆ. Του μίλησε για τις στενοχώριες της και τις παιδικές της σκέψεις και του γρατζούνισε πάλι με κακία τὰ χέρια του.

Μά ο Πάωλ αυτή τή φορά δεν θύμωσε, ούτε θέλησε να τή διώξη από κοντά του. Αισθάνονταν ότι αυτό το νεαρό κορίτσι, είχε ρίξει μιὰ ακτίνα χαράς μέσα στην καρδιά του. Τη όμιλία της, ή εύθυμία της, τον είχαν κάνει ν' αγαπήση πάλι τή ζωή. Κι' ένοιωσε τὰ μάτια του να δακρύνουν.

— Γιατί κλαίς, Πάωλ; τον ρώτησε κατάπληκτη τότε ή Γκιζέλ. Μήπως σε λύπησα με τή συμπεριφορά μου; Μήπως θά ήθελες να φύγω πάλι από κοντά σου;

Μά ο Ζυρώ την έσοφισε με δύναμι στην άγκαλιά του και με φωνή που έτρεμε από τή συγκίνησι της φώναξε:

— "Όχι, δεν θά σ' αφήσω πειά να φύγης, αγαπημένη μου Γκιζέλ. Δεν θά σ' αφήσω γιατί μου ξανάειωσες τήν καρδιά, γιατί μ' έκανες να καταλάβω πόσο ή ζωή μαζί σου είναι εύτυχημένη.

Κι' ο Πάωλ Ζυρώ παντρεύτηκε την Γκιζέλ, αυτό το ωμορφο κορίτσι που τον αγαπούσε και του γρατζούνιζε τὰ χέρια από τή ζήλεια της.

ΑΝΤΡΕ ΛΩΡΑΝ

ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ραββίνος έμαθε μιὰ μέρα ότι πολλοί έμποροι ανοίγουν τὰ μαγαζιά τους ακόμη και τὸ Σάββατο.

Στὸ λόγο λοιπόν που έθγαλε στη συναγωγή μίλησε έναντίον των παραβάτων και ειπε ότι θά τους καταρασθῆ.

Τήν άλλη μέρα τὸ πρωί ο Μπούμενταλ έπήγε να τον ιδῆ και προσφέροντάς του δέκα κιλά ζάχαρι, άρχισε να τον συγγαίρη και να του εκφράζη τήν ευγνωμοσύνη του για τον λόγο του.

— Μπράβο, κύριε Μπλούμενταλ, ειπε ο ραββίνος, για σῆς είμαι θεσβίος ότι ποτέ δεν θ' ανοίξετε Σάββατο τὸ μαγαζί σας.

— "Ίσα Ίσα που θ' ανοίξω.

— Γιατί ήρθατε τότε να μ' ευχαριστήσετε;

— Γιατί οί άλλοι έμποροι τους όποιους συναγωνίζομαι θά έχουν όλοι κλειστά γιατί φοβούνται τήν κατάρα σας.

***

Ο Μπλούμ και ο Κάν παίζουν χαρτιά. Ο Μπλούμ πρό παντός παίζει με πάθος και κάνει ό,τι μπορεί για να κερδίση.

Στὴ μέση του παιχνιδιού ο Κάν μπηγει τις φωνές.

— "Αν άρχισης να μου κάνης άτιμιές, θά σου δώσω δυό χαστούκια.

— Σύμφωνας, άπαντᾶ ο Μπλούμ. Μου υπόσχεσαι όμως ότι ύστερα θά ξεακολουθήσουμε να παίζουμε;

ΟΝΟΓΑΛΑΚΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

Η Ποππαία, ή σύζυγος του Νέρωνος, είχε πάντοτε μαζί της τριακοσίας ως πεντακοσίας όνους, δια να λούζεται με τὸ γάλα τους και να διατηρῆ δροσερό τὸ δέρμα της.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤ' ΑΚΡΟΘΑΛΑΣΣΙ

Σήμερα που άνθοστόλιστες είν' ή κορφές κ' οί κῆποι ή άκρολιμινιές, ή ποταμιές, ή στράτες, τὰ γιοφύρια, σήμερα που με χρώματα ντύθηκ' ο κάμπος μύρια κ' ή Γῆ νυφούλα γίνηκε κι' έδιωξε κάθε λύπη

Σήμερα που γλυκαίνουνε κάθε καρδιάς οί χτύποι κ' ή αύλές άκόμα ή φτωχικές κι' αυτά τὰ παραθύρια μοιάζουνε μ' ένα άτέλειωτο χιλιόχρωμο άνθοκήπι, με θλίψη άπ' τήν άκρογιαλιά κινούν τὰ τρεχαντήρια.

"Αχ! μέσα στις μοσκοβολιές, μέσ' στη χαρά τήν τόση λές και για τὸ ταξίδι τους έχουνε μετανοιώσει και λένε με παράπονο στο κύμα που ήσυχάζει:

«Κρίμα δεν είνε τάχατες πολύ πικρό μαράζι, μόλις φτάνει ή Πεντάμορφη γλυκειά Πρωτομαγιά στο πρώτο καλωσόρισμα ν' αφήνωμ' έμεις γειά!»

ΜΑΡΙΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

ΘΑΛΑΣΣΕΣ ΜΑΚΡΥΝΕΣ...

Θάλασσες μακρυνές γαληνεμένες, που μέσ' στις πλανερές σας άγκαλιές λικνίζετε σε κούνιες χρυσωμένες τους πόθους, τις έλπίδες, τις χαρές!

Τὸ ξέρω! στα φαρμακερά σας βάθια κρυφά, να μου τους πνίξετε άποζητᾶτε' κι' αν τώρα τήν ψυχή γλυκοπλανάτε μεθαύριο τήν τυλιγετε στ' άγκάθια.

Πόσοι θάρθουν, σκιές άποσταμένες, στον τόπο της μαγείας και του όνειρου και κεί, πίσω από τᾶκρα κάθε ήπείρου, θά κλάψουν τις έλπίδες τους θαμμένες στον άνοιγμένο τάφο του άπείρου!

Θάλασσες μακρυνές γαληνεμένες...

Σάμος

ΚΩΣΤΑΣ Ξ. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

«ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΝΗ»

Γλυκειά, άστρόφωτη ή θραδυά, Μά δεν τήν χαίρεται ή καρδιά — Μιὰ καρδιά μόνη — Γαλήνη έχύθηκε στο φῶς, Και μέσα πάντα ο κρυφός καύμὸς που λιώνει.

Σε καρτερῶ, σάν μιὰ φορά, Που μου τὸ μήνυσε ή χαρά, Στα περασμένα. Μά, μόλις τότε ειχες φανῆ, Κι' άπόμειν' ή καρδιά όρφανῆ — Χωρίς έσένα.

Με γιασεμιών άσπρα κλαδιά "Ηθελα τούτη τή θραδυά, Να σ' άνταμώσω. "Αχ, νάτανε να κατεβῶ, Και μόλις έφτανες έδῶ, Να σου τὰ δώσω.

Μά δε σε θρίσκω πουθενά. "Υπάρχεις. Μά σε μακρυνά μέρη και ξένα. "Ο,τι θά ζούσαμε μαζί, Χώρια καθέννας μας τὸ ζῆ και πικραμένα.

Είσαι έσύ, που μιὰ ψυχή ζητᾶς ωραία και μοναχή, Κι' έγώ είμαι εκείνη. Θέλεις νάρθῆς, μά ή κακιά Μοίρα των δυό μας σε κρατᾶ, και δε σ' αφήνει.

Τὰ χέρια άπλώνω στο κενό. "Ονειρο είσαι μακρυνό. Πῶς να σου φέρω μιὰ άγάπη, όμοια με χρυσή φλόγα; "Οδῆγησέ με, Έσύ, που δε σε ξέρω...

Κόρινθος

ΕΛΣΗ ΔΡΟΣΙΝΟΥ